

[Ministeren for kulturelle anliggender]

at dyrke idræt på den måde, de har lyst til. Og enhver skal have mulighed for at dyrke idræt hele livet.

- At idrættens organisationer skal være selvstændige og fundamentet være det frivillige lederarbejde i den lokale forening.
- At idrætsarbejdet i bredden tillægges vægt, samtidig med at eliten også skal have sine udviklingsmuligheder.
- At det offentlige må tilvejebringe rimelige rammer for idrætsarbejdet – først og fremmest gennem støtte til drift og anlæg af idrætsfaciliteter, men også gennem forskellige former for aktivitetsstøtte.

Forventningerne til samfundets udvikling i 80'erne giver grund til at tro, at de tendenser i idrætsudviklingen, som slog igennem i 70'erne, vil blive yderligere forstærket.

Nye brugergrupper vil melde sig med krav til idrætten, f. eks. de ældre og mennesker med forskellige former for handicap. Forældre med små børn og mennesker med skifteholdsarbejde er eksempler på brugergrupper med særlige behov for fleksible tilbud.

Nye former for idræt og nye holdninger til idrætten og dens organisering vil vinde indpas.

Nye anlægstyper vil blive nødvendige på grund af ressourceknaphed, energimæssige hensyn og behovet for en udvidet placering af idrætsanlæggene i nærmiljøet.

Nye bestræbelser for at skabe en selvstændig økonomi og en effektiv planlægning af eliteidrætten vil se dagens lys.

Spørgsmålet er, hvordan idrættens organisationer og det offentlige i samarbejde kan bidrage til at løse de opgaver, som denne udvikling medfører. Det gælder bl. a. den fysiske planlægning, idrættens placering i uddannelsessystemet, den forskningsmæssige indsats, spørgsmål i forbindelse med fritidsloven og tipsloven, idrættens muligheder gennem beskæftigelsesforanstaltningerne samt initiativer i forbindelse med en afklaring af eliteidrættens vilkår. Det må her iagttages, at samtidig med at idrætten hører under kulturministeriets ressort som en naturlig del af kulturlivet, ligger den relevante lovgivning og de hertil knyttede økonomiske ressourcer under andre ministerier. Tipsloven administreres af ministeriet for skatter og afgifter, fritidsloven af undervisningsministe-

riet, medens miljøministeriet har ansvaret for den fysiske planlægning.

Af de samlede offentlige tilskud til idrætten udgør kulturministeriets midler til formålet mindre end 1 pct. Et kulturministeriums rolle i idrætspolitikken kan dermed nemt blive af marginal karakter på et område, hvor det offentlige støtte først og fremmest er kommunal, og hvor aktiviteternes afvikling og indhold er organisationernes egen sag. I den marginale position ligger imidlertid en udfordring til at koncentrere sig om udviklingsaspekter og andre almene forhold.

Planlægningen er væsentlig både i den regionale, den kommunale og den lokale sammenhæng. Idrætten er i særlig grad afhængig af fysiske rammer, og kommunerne har behov for et solidt planlægningsgrundlag, når der skal træffes valg mellem flere forskellige investeringsforslag. Det må være statens rolle – i samarbejde med de kommunale myndigheder – at støtte et udviklingsarbejde inden for den fysiske planlægning. Kulturministeriet har i de senere år bevilget midler til undersøgelser af befolkningens vaner og behov på idrætsområdet, og resultaterne skal tjene til at udvikle et bedre beslutningsgrundlag for anlægsinvesteringerne. Særlig i forbindelse med en decentral investeringspolitik, som bl. a. vil lette adgangen til idrætsanlæggene også for de mindre mobile grupper af befolkningen, f. eks. børn, ældre og handicappede, har disse resultater interesse. Fysiske udfoldelsesmuligheder i forbindelse med boligbyggeri burde være lige så selvfølgelig som parkeringspladser.

Også hvad investeringer i konkrete idrætsanlæg angår, må der efterlyses et bedre beslutningsgrundlag – ikke mindst fordi energisituationen har skabt et afbræk i forventningerne. Energibesparende anlæg samt mere »skrabede« anlæg vil svare bedre til de offentlige anlægsrammer i 80'erne end de seneste 20 års ofte meget imponerende indretninger.

Der vil endvidere – med henblik på de mange nye brugergrupper i idrætten – være behov for overvejelser omkring det enkelte anlægs kulturelle og sociale funktioner. Endelig kan det komme til at influere på den fysiske idrætsplanlægning i 80'erne, at udviklingen synes at gå i retning af en stærk interesse for det friluftsprægede idrætsliv. Nye typer af anlæg må udformes og reserveres